

125/7

15 Mayıs 1936

No. 7-79

HUKUKÎ BİLGİLER MECMUASI

SAHİP VE BAŞMUHARRİRİ:
Paris Hukuk Fakültesi Doktoru
AVUKAT
GAD FRANKO MİLÂSLI

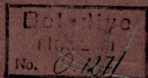
Adres: Galata, Bahtiyar han Bay Gad Franko yazıhanesi

Telefon : 43009

Bir nüshanın bedeli 25 kuruştur.

Bir senelik abonemanı posta ücretile beraber
250 kuruştur.

Türkiye harici için 300 kuruştur.

İSTANBUL

MARİFET BASİMEVİ

1936

kat nazarını çekmek ve lüzümsüz surette yabancı kelimeyi ipka etmenin doğru olamayacağını söylemek isterim. Bir tercümede (Şale) kelimesi vardır: Fransızca bilmeyen nasıl anlasın? (küçük köşk) desek daha doğru olmaz mı? Bazı tercümelerde şu cümlelere tesadüf ettim: (bu bir *anachronismus* teşkil eder.) (Bu gibi senetler için fazla *rigueur* aranıyor.) Buna da tercüme demeğe kimsede salâhiyet yoktur. Fransızca bilenler bu tetkikleri me hazlarında okuyabilirler. Bizim himmetimizin başlıca ecebî lisan bilmeyen arkadaşlar için olduğunu unutmayalım.

Gad Franko Milâşlı

NOT — Bâzı arkadaşların mütaleasını kabul ederek mecmuada kullanılan harfların - okunmasını kolaylaştırmak için - büyükce olmasını tercih ettik.

G. F. M.

Boşanmanın genişlenmesi [*]

1. — **Boşanma**: Evlenmeye dair hukukî mukavelenin, zevceynin sağlıklarında, feshi demektir.

İzdivaç mukavelesinin âkıtlara tahmil ettiği vazifelerden biri beraberce ikamet olmasına göre **ayrılık** dahi, kanunu medeniye göre mevcut bu vazifeden zevceynin, hükmü hâkimle, beri tutulması diye tarif edilebilir.

[*] Bu tetkiklerime esas tuttuğum Brüksel avukatlarımdan Arthur Pierar'din (boşanma ve ayrılık) namı altında yazdığı üç büyük ciltten birincisinde bu bahsa dair mevcut kitapların mühimlerini işaret ederek 952 eser kayd etmiştir. Bu rékam dahi âlimlerce bu bahsa verilen ehemmiyetin parlak bir delilidir.

Binaenaleyh gerek **boşanma** gerek **ayrılık** hallerinin menbai yine izdivaç mukavelesidir. Bu mukavele âkıtların rizasile inikat edebileceğinden diğer mukavelelerden farkı yoktur. Ancak bu mukaveleler için yalnız tarafeynin rızası aranmayup kanunî bazı merasime ve daha bazı esash şartlara lüzum göstermiştir; çünkü izdivacın temeli **aile müessesesi** olmağla beşerî cemiyeti, fevkalâde alâkadar eder.

Bu alâka hasebile kanun, mukavelenin indelicap bozulmasını müntic olacak sebepleri derpiş etmiştir; Bu sebeplerin bir kısmı mukavelenin akdına tekaddüm eden ahval ve zamana ait olup butlan sebeplerini teşkil eder. Diğer bir takimi de akıd tamam olduktan sonra meydana gelir. Bu gibi bir halın vukuunda yani âkıtlardan biri kendisine kanunen tahmil edilmiş vazifeleri ifa etmediği ve bu suretle diğer âkidin hakkına tecavüz ettiği takdirde diğer akidi dahi kendisine düşen mükellefiyetlerden muaf tutmak lüzumu tezahür eder. Âkidlerden birisinin mukavele ahkâmına karşı muhalefetine rağmen, diğer âkidi aynı mukavelenin şeraitine bağlı tutmak mukavele mefhumuna mugayır düşer.

Bunun için bir takım dinî mütalealara istinaden evlenmenin hiç bir suretle feshedilmeyeceğine mütedair olan ve boşanmayı mahkûm eden nazariyelerin müdafaa edilecek tarafı yoktur; hemen hemen bütün memleketlerin kanunları evlenme mukavelesinin her halü kârde muteber tutulacağı nazariyesinden uzaklaşmışlardır.

Ancak kanunlar, kabahath tarafın haksız muamelesi önünde, mağdur tarafı mukavelenin külfetinden ne dereceye kadar kurtarmak icap edeceği cihetinde ittifak edememişlerdir. Bazı kanunlar izdivaç şartlarına muhalefet halinde yalnız **boşanmayı** bazıları yalnız **ayrılığı** ve bazıları, bizde olduğu gibi, hem boşanmayı hem ayrılığı kabul ve tasvip etmişlerdir.

2.—Hem boşanmayı hem ayrılığı kabul eden kanunlar, boşanmanın iki derecesini kabul etmişler değildir; bu iki müessesese mahiyeten yekdiğerinden başkadır; **boşanma** izdivacın tamamen zail olması, ayrılık yalnız karı kocanın beraber yaşamaları hakkında kanunun vazettiği vecibeden zevceynin kurtulmalarını temin eder. Boşanma evlilik rabitasını kestiği halde ayrılık o rabıtayı muhafaza ederek yalnız gevşetmekle iktifa eder. Birinci müessesese yani boşanma izdivacın istilzam ettiği bilûmum mecburiyetlere nihayet verdiği halde ikincisi yani ayrılık ancak beraberce ikamet mecburiyetini bertaraf ederek diğer mecburiyetleri ipka eder. Boşanmanın genişletilmesi lüzumuna dair müdafaa edeceğimiz tezde ayrılığın ipkasında ne dereceye kadar isabet olacağına da işaret edeceğiz.

3.—Boşanma için muhtelif sebepler konulmuştur. Bu sebepler her memlekette az çok tenevvü eder; fakat boşanmayı kabul etmiş olan her kanun bu hakkı siyanen hem erkeğe hem kadına tanımıştır; evvelce bizde olduğu gibi yalnız erkeğin boşanma hakkını kabul etmek adalet, nisfet kaidelerine ve medeniyetin icabatına çok aykırı bir yoldu.

Her iki tarafa tanılan bu hakkın istimal ve tatbiki için mevcut sebepler tahdiden tefsir olunur. Kanunî sebeplerden biri bulunmadıkça, mukavele ahkâmına muhalefet kazziyesi subut bulmadığından boşanmaya hükmedilemez. Binaenaleyh yalnız bir tarafın arzusu, kanunî bir sebep olarak kabul edilmeyeceğinden sebebi talâk olamaz. Tek bir tarafın arzusu ile talâki kabul eden kanun (Rusya gibi) enderdir. Ancak iki taraf da boşanmayı talep ederse reddetmek lâzımgelir mi? Kanunumuzun şimdiki haline nazaran bu talep reddedilecektir. Halbuki bu şiddet ve bu tahdit ağır, lüzumsuz ve faydasızdır. Ağırdır, zira bera-

ber yaşayamayacağını anlayup müttefikan boşanmayı arzu eden iki kişinin arzularını red ve kendi arzularına rağmen beraberce yaşamağa icbar etmek çekilmez bir yükür ; lüzumsuzdur, zira artık beraber yaşamamağa karar vermiş olan iki kişiyi teşriki hayata icbar etmenin maddeten imkânı yoktur. Faydasızdır, zira aralarındaki zevciyet rabitalarını kırmağa azmetmiş olan iki kişinin bu kararlarına zorla muhalefet etmekte ne her iki alâkadar, ne aileleri, ne çocukları için, ne de cemiyeti beşeriye için fayda mütesavver değildir.

Tarafların rizasile boşanmayı kabul eden kanunlar vardır; ve bu temayül artmaktadır. Bizim İsviçre medenî kanununu iktibasımız sırasında bu sebebi da boşanma sebepleri arasına koymamaklığımızda bir hata işlenmiştir. Bu sebebi de kabul etmekte bizim için hassaten, ihtiyaç vardı. Talâk hakkını yalnız kocaya tanıyan ahkâmdan çıkarken, yani asırlarca tek bir tarafın arzusu ile talâk kabul edilmiş iken birdenbire iki tarafın arzusu ile bile boşanmayı reddetmek ifrattan tefrite düşmek idi. Bu notlarımızda iki tarafın riza ve talebi ile boşanmayı kabul etmek ve daha iyi bir ifade ile tarafeynin rızasını talâk sebebi olarak saymak lüzumunu ispat edeceğiz.

Gad Franko Milâslı

Islah

**Nakızdan sonraki tahkikat sırasında ıslah suretile
bir davanın mahiyeti değiştirilebilir mi ?**

*Temyiz ikinci hukuk dairesinin 31 Birinciteşrin 1933
tarihli kararı*

Mecmuamızın Şubat 1933 tarihli ve 6 - 78 numaralı nüsha-
sında ıslah suretile bir davanın mahiyetini değiştirmek mümkün
olduğu hakkında bir makale neşretmiştim. Aradan seneler geç-
tiği halde birçok hâdiseler dolayısıyla « ıslah » yolu ile bir da-
vanın mahiyetini değiştirmeye imkân olmadığı hakkında kuv-
vetli kanaatlara tesadüf ettim. Halbuki usulü muhakeme kanu-
nunun sarahatı karşısında bu kanaatlara yer kalmamıştır. Gerek
asliye mahkemeleri gerek temyiz daireleri müteaddit kararları
ile « ıslah » ın bir davanın mahiyetini değiştirmeye kâfi bir yol
olduğunu tasdik ve teyit etmişlerdir. Şimdi ortaya bir mesele
daha çıkmıştır ki o da nakızdan sonra ıslahın caiz olup olma-
dığı meselesidir.

Fikrimce bu husustaki tereddütlerin başlıca sebebi usulu
muhakemenin 83 üncü maddesindeki metindir. Burada « iki ta-
raftan her biri usule müteallik olarak yaptığı muameleyi tama-
men veya kısmen ıslah edebilir » denilmektedir. Kanunun bu
ifadesine göre ıslahı yalnız usule müteallik muamelelere hasret
mek lâzım geliyor. Bunda şüphe yoktur. Ancak usula müteallik
muamelelerden ne anlayacağız ? İşte davanın mahiyetini usula
müteallik bir muamele addetmiyenler ıslah tariki ile davanın

mahiyetini değiştirmenin mümkün olamayacağı kanaatındadırlar. Halbuki fikrimce bu mesele basit bir şekilde izah olunabilir.

Herşeyden evvel bir davanın mahiyetinin usula müteallik bir muamele olup olmadığını mlhaza etmeğe lüzum yoktur. Bu suretle mesele yanlış vazedilmiş olur. Yolun doğrusu usula ait muameleleri tayin etmek ve sonra da bu muamelelerden birinin tepdili ile davanın mahiyetinin de değişip değişmediğini araştırmaktan ibarettir.

Evvelki yazılarımızda usule müteallik muamelelerin mahiyeti hakkında izahat vermiştik. şimdi bir noktayı daha ilve edeceğiz.

Kanunun hükümleri :

Bir muamelenin usule ait olup olmadığını anlamak için müracaat edilecek yer hukuk uşul muhakemeleri kanunudur. Zira : bu kanunda yazılı bütün muamelelerin usule taallk ettiğinde şüphe olunamaz. Bu bakımdan kanun tetkik edilince ikinci babının birinci faslının dava ikamesinden bahsettiği görülüyor. Bu fasıldaki 178 inci madde dava ikamesi için bir arzuhalın tanzim ve mahkemeye verilmesi lüzumunu ve 179 uncu maddesi de bu arzuhalde nelerin yazılması icabettiğini göstermektedir.

Bu iki maddeden anlaşıhyorki usule müteallik muameleler hem bir takım vakiaları ve hem de bu vakiaları tesbit ve ifade eden muharreratı tazammn eder. Binaenaleyh bir arzuhalı mahkemeye vermek ve bu arzuhalı yazmak usule ait bir muamele olduğu gibi bu iki vakiayı tesbit ve ifade eden dava arzuhalının bizzat kendisi de usule ait muharrerattan biridir. Çünkü : dava arzuhalı bu iki vakiayı mevcut kılan maddi bir timsaldır. Eğer arzuhalin maddi mevcudiyeti olmasa bu iki vakianın idrk edilmesi ve tahakkuk eylemesi mümkün olamaz. Bütün usule ait muamelelerde böyledir. Faraza : mahkemenin hükmü eğer bir ilm halinde tesbit ve ifade edilmese bu hükmün vakia halinde

tahakkuku ve idraki mümkün olamaz. Ve icra muamelâtına mevzu teşkil edemez.

“Usul, ıstılâhı :

Kanunun hükmü böyle olduğu gibi (usul) tabirinin hukukî ve ilmi manası da bundan ibarettir. Çünkü : ıstılâhın müfredi olan (asıl) kelimesi kaide, delil, yani kendisi üzerine gayrisi mübteni olan şey demektir. Bu ibtina gerek maddî ve hissî olsun binanın temeli üzerine ibtinası gibi ; gerek aklı olsun malûlun illete, medlûlun delile ibtinası gibi. Nasılki «beraeti zimmet asıldır» denildiği zaman buradaki (asıl) kelimesi kaide mefhumunu ifade ettiği için (beraeti zimmet kaidedir) manası anlaşılır.

Şu halde (usulu muhakeme) ıstılâhının hukukî ve kanunî manası da (muhakeme)nin kaideleri, **delilleri** yâni (muhakeme)nin kendisi üzerine ibtina ettiği şeyler demektir. Ve bunun içindir ki muhakemenin kaidelerini ve ne gibi şeylere ibtina edeceğini hukuk usul muhakemeleri kanunu tayin etmiştir.

Bu kaidelerin en başında 178 inci madde ile vücuduna lüzum görülen dava arzuhali gelir. Çünkü : Muhakeme bir davanın vücuduna davanın mevcudiyeti ise bir arzuhalın vücuduna bağlıdır. Dava arzuhali usulü muhakeme kanununun yarattığı bir mahlûkdur.

İşte bütün bu sebeplere mebnidir ki usule müteallik muamele hem bir takım hukukî muameleleri hem de bunları tesbit ve ifade eden muharreratı tazammun eder.

Davanın mahiyetine gelince :

Dava arzuhalının kendisi usule ait muharrerattan olunca artık bir davanın mâhiyetini değiştirmenin usulüne müteallik bir muamele olduğunda şüphe edilemez. Zira bir davanın mahiyeti arzuhalde yazılı ibarelerle tayin olunur. Şu halde dava arzuha-

lının tamamını veya bir kısmını değiştirecek olursak davanın da mahiyetini tamamen veya kısmen değiştirmiş oluruz. İşte (ıslah) diye yapılan şey de bundan ibarettir. Yâni verilen bir ıslah arzuhalî ile veya şifahî beyan ile, evvelce mahkemeye verilmiş dava arzuhalindeki ibarelerin bir kısmını veya tamamını değiştirmiş oluyoruz. Usulü muhakeme kanunumuzun da meseleyi bu suretle hallettiği 185 inci madde ile anlaşılmaktadır. Çünkü: bu madde ıslah tarikile bir davanın mahiyetini değiştirmenin mümkün olduğunu sarahaten yazmaktadır.

Nakızdan sonra:

Bu izahattan sonra yeni meseleye geliyoruz. Bazan davanın tahkikat ve muhakeme safhası biterek hüküm verildikten sonra temyizce bu hüküm tahkikatın noksanlığı sebebiyle nakzedilir. Asliye mahkemesi bu nakza uyarak tahkikatın ikmali için evrakı tahkikat hâkimine havale ederse; bu safhada da ıslah suretile davanın mahiyeti değiştirilebilir mi? Fikrimizce bu suali tasdik ile karşılamak lâzımdır. Çünkü; Usulü muhakemenin 84 üncü maddesi mutlak bir ibare ile buna imkân vermiştir.

Bu madde : « ıslah tahkikat bitinceye kadar yapılabilir » diyor. İbare mutlak olduğundan bunun hükmü de itlâkı üzere cari olması lâzımdır. Binaenaleyh her ne sebepten dolayı olursa olsun bir dava hakkında tahkikat devam etmekte ise tahkikat bitmemiş demek olduğundan ıslah da caizdir.

Bazıları maddenin bu mutlak ibaresini takyit ederek buradaki tahkikattan maksadın muhakemeye tekaddüm eden ilk tahkikat safhasından ibaret olduğunu iddia eylemektedirler. Halbuki mutlak bir ibareyi böyle mukayyet bir manaya almağa ve kelimelerin hakikî manasını terketmeğe lisanın kaideleri manidir. Çünkü: bilindiği veçhile kanundaki ibareler ya mutlak veya mukayyet olur. Mutlak bir ibarenin manası itlakile verilir. Bu

mananın hiç bir suretle takyidi caiz değildir. Eğer mananın takyidi, vaz'ı kanunca kastedilmiş olsaydı o vakit mukayyet bir ibare kullanılırdı. İşte burada da kanun «tahkikat bitinceye kadar» şeklinde mutlak bir ibare kullandığı için bunun manasını da itlâkile vereceğiz. Yani her ne sebepten dolayı olursa olsun bir dava hakkında tahkikat yapılırsa bu vaziyeti maddenin medlûlu içine sokacağız. Ve tahkikat bitmemiştir diyeceğiz. İster davanın muhakemeye tekaddüm eden tahkikat safhasında bulunması sebebiyle tahkikat bitmemiş olsun, ister muhakemeye başlandıktan veya hükmün temyiz dairesince nakzından sonra noksan görülen tahkikatın ikmali için tekrar tahkikat hâkimine tevdi sebebiyle tahkikat bitmemiş olsun her iki takdirde de vaziyet tahkikatın bitmediğini gösterdiğinden kanundaki tabirin medlûlu içindedir.

Eğer kanun bu iki vaziyetten yalnız birisini kasdetseydi o vakit ibareyi takyit edecekti. Ve «muhakemeye takaddüm eden ilk tahkikat safhası bitinceye kadar» şeklinde bir ibare kullanacaktı. Kanun böyle mukayyet bir ibare kullanmamış iken bu mutlak ibareyi takyit edecek olursak o vakit mukayyet bir ibare kullanmak istediğimiz zaman ne yapacağız?

Usulün 379 uncu maddesi:

Bazan bir dava tahkikatı biterek müçtemi hey'ete verildikten sonra muhakeme cereyan ederken mahkemenin noksan görüldüğü tahkikatın ikmali için davayı tekrar tahkikat hâkimine havale edebileceği 379 uncu madde de yazılıdır. Bu takdirde tahkikatın bitmediğinde şüphe yoktur. Ve evvelce tahkikatın bittiğine karar verilerek davanın müçtemi heyete verilmesi yenden tahkikatın açılmasına mâni teşkil etmez. Bu gibi ahvalde islah yolunun açık olduğunda şüphe edilemez.

Bu vaziyeti böylece kabul ettikten sonra tahkikatın nakzından sonra açılması takdirinde mes'eleye ayrı bir hüküm tatbik

etmek caiz görülmemelidir. Çünkü: Her iki takdirde de bir defa kapanmış olan tahkikat safhasının tekrar açılması gibi bir vaziyet vardır. Ve fiili vaziyet tahkikatın devam etmekte bulunmasından ibarettir.

Diğer maddelerin delâleti:

Kanun 84 üncü madde ile islahın tahkikat bitinceye kadar yapılabileceği hakkında bir hüküm vazederken eğer temyizın nakzından sonra açılacak tahkikat safhasının bu hükümden hariç kalması istenmiş olsaydı o vakit kanunun ya bu maddede veyahut islah veya temyiz faslında sarahaten veya delâleten bu hükmü beyan eylemesi lâzımgelirdi. Çünkü: Bu madde ve bu fasıllar böyle bir beyan yapılmasının yeridir. Halbuki kanun buralarda sükût etmiş ve ne sarahaten ve ne de delâleten bu yolda bir hüküm koymamış olduğuna ve hususile daha ileriye giderek 84 üncü madde de böyle mutlak bir ibare kullanmış bulunmasına nazaran usulü muhakeme kanununun diğer maddelerindeki sükûtu, nakızdan sonraki tahkikat safhasında da islahın yapılabileceğini gösteren bir delâlet ve daha doğrusu bir (beyanı zaruret) addetmek lâzımdır.

430 uncu madde :

Bir hüküm nakzedilince menkuz noktadan soraki kararların muteber olmayacağı bu maddede beyan edilmiştir. Şu halde bir hükmün nakzindeki sebep eğer tahkikatın noksan bırakılmasından ibaret ise bu takdirde nakız ile beraber tahkikatın bittiği hakkında Asliye mahkemesince evvelce verilmiş olan karar da ortadan kalkmış demektir. Bu suretle eski vaziyet tamamen avdet etmiş ve asliye mahkemesinin hükmü ve tahkikatın hitamı hakkındaki tahkikat hâkiminin kararı gayri muteber bir hale gelmiş olduğundan nakızdan evvel veya sonraki tahkikat safhalarını biribi-

rinden ayırmağa ve bunları mahiyet itibarile ayrı görmeğe imkân bulunamaz.

İslahın mahiyeti ve hakların tahdidı :

Kanunun (İslah) diye bir müessese vücade getirmesinden maksat, taraflardan birinin yaptığı hatanın tashih ve tamirine imkân vermek ve şekil sebeble bir hakkın sukutuna mani olmaktan ibarettir. Maksat bu olunca bu iki tahkikat safhasında ayrı ayrı mahiyet görmek caiz olamaz. Çünkü: Bir hatanın tamiri ve bir hakkın şekle karşı himayesi mevzu bahis olunca her iki tahkikat safhasında da vaziyet aynıdır. Tahkikatın devamı kabul edildikten sonra bunun hükümden evvel veya nakız sebeble hükümden sonra olmasının bir farkı yoktur. Her iki taktirde de davanın muhakemeye ve hükme kâfi gelecek derecede tahkik edilmediği kabul edilmiş demektir. Ve binnetice her iki tahkikat safhasının açılmasındaki illet birdir. İki vaziyetin tahdüsündeki illet bir olunca bunlara tatbik edilecek hükümlerin de bir olması pek tabiidir.

Aynı zamanda (islah) taraflara bir hak olarak verildiğine göre bu hakkın tahdidi için kanunun sarahatine ihtiyaç vardır. Umumî kaide budur. Ve bir maddenin metni tefsir edilirken de bu kaideye riayet olunur. Bir ibarenin manası darlaştırılarak ve mutlak bir ibare takyit edilerek bir hakkın tahdidi cihetine gidilemez. Binaenaleyh « tahkikat bitinceye kadar » ibaresini gerek hükümden evvel ve gerek nakızdan sonraki tahkikat safhasının her ikisine de şamil bir manaya almakta ve bu suretle (islah) hakkının tahdidine meydan vermemekte zaruret vardır.

Temyiz dairesinin kararı :

İşte bütün bu sebeplere mebnidir ki temyiz ikinci hukuk dairesi 31 - Teşrinievvel - 933 tarihli şu kararı ile nakızdan sonra da islahın caiz olacağına hükmetmiştir :

«Mukaddema İsviçre kanunu [*] medenisinin 139 uncu maddesine tevfikân tarafların boşanmalarına ve velâyetin baba tarafından kullanılmasına dair sadır olan hüküm temyiz edilerek, kararında tafsil edilen esbabı mucibe ile nakzedilmiş ve nakza ititba ile icra kılınan tahkikat esnasında davacı evvelki dava arzuhalinde gösterdiği sebebi terk ile haysiyetsiz hâyata istinad ve kanunen muayyen müddet zarfında bir de istida ita eylemiş ve mahkemece ıslahın muteber olmadığı hakkında verilmiş bir kararı olmayıp bilâkis müteakıb karar ile ıslahın kanuna muvafakatine hüküm olunmuştur. Buna ve huku-ku usul muhakemeleri kanununun 83 üncü ve müteakıb maddeleri sarahatine ve evvelce yapılan ıslah nakz kararile mürtefi olmasına göre gerek esas ve gerek mükerrer olmak itibarile ıslaha cevaz olmadığına müteallik tahriren ve şifahen ileri sürülen itirazlar varid görülmediği gibi hükmün tasdikine karar verildi.»

Asliye mahkemesinin evvelce verdiği karar Temyiz mahkemesince nakzedildikten sonra buna uyularak evrak tahkikata havale edilmişti. Bu sırada davacı tarafından davanın ıslah tarikile mahiyeti değiştirilmesi üzerine müddealeyh tarafından nakızdan sonra ıslahın caiz olmayacağı iddia olunmuştu. Asliye mahkemesi bu iddiayı red ederek nakızdan sonra dahi ıslah tarikile davanın mahiyetini değiştirmenin cevazına karar vermiştir. İşte yukarıdaki hüküm ile temyiz dairesinin tasdik ettiği kara budur.

Bütün bu izahatımızdan bir kükmün nakızından sonraki tahkikat sırasında da ıslah suretile bu davanın mahiyeti değiştirilebileceği anlaşılmaktadır.

Avukat

Hamdi Halim

[*] Taraflar İsviçreli olduklarından milli kanunlarının tatbiki mevzuu bahisdir.